

een sterk en gesloten geheel, de schokken en stoten op te vangen. Want wie naar buiten sterk wil optreden, moet allereerst vóór eigen drempel vegen..... en het komt mij voor dat op dat vlak nog heel wat te doen valt.

Op basis van een memorandum van het georganiseerd bedrijf heeft de Werkgroep «Visserijbeleid» in de voorbije maanden een eindrapport met aanbevelingen opgesteld omtrent de huidige toestand in de aanvoerse sector van het zeevisserijbedrijf. Dit werkdocument wordt thans onderzocht door de Commissie «Visserijbeleid», waarin vertegenwoordigers zetelen van het bedrijf, van de diverse betrokken Ministeries, van de vakbonden en van de politieke partijen. Zodra deze Commissie mij haar adviezen zal hebben medegedeeld, zal ik onverwijld nagaan wat verder kan gedaan worden om, op basis hiervan, ons visserijbeleid grondig aan te passen aan de gewijzigde omstandigheden.

Het bedrijf zal echter zelf moeten over de brug komen met een eigen aanbreng, vrucht van eigen verbeeldingskracht, kennis van zaken, zin voor initiatief durf en ondernemingszin. Er mag niet uit het oog verloren worden dat de inbreng van het bedrijf van primordiaal belang is, terwijl de overheid zich dient te beperken tot de rol van steunverlener en begeleider.

Ik geloof dat ik hierop niet verder hoef in te gaan. De Commissie «Visserijbeleid» zal vermoedelijk eerstdaags haar werkzaamheden beëindigen en ik meen erop te mogen rekenen dat zij met een concreet, haalbaar en duidelijk omlijnd plan voor de dag zal komen. Intussen reken ik echter evenzeer op het taai doorzettingsvermogen van onze vissers en reders. Gelukkig wordt de ruggegraat van het bedrijf nog altijd gevormd door de familiaal-artisanale onderneming, die — precies omdat zij op een dergelijke leest is geschoeid — zich in moeilijke tijden gemakkelijk weet te handhaven. In al deze kleine rederijen zijn heel wat dynamische en ervaren schippers en reders actief, die ook in deze crisisperiode tegen een flinke stoot kunnen. Zolang wij in deze sector over dergelijke bedrijfsleiders beschikken, ziet de toekomst van het bedrijf er vast niet zo somber uit.

Weliswaar betekent het invoeren van een quota-stelsel een zekere belemmering voor de activiteit van de rederijen, maar er is gebleken dat dit veel positieve kanten heeft. Vooreerst blijkt dit quota-stelsel nog best mee te vallen, vermits het er op dit ogenblik naar uit ziet dat de meeste van

de aan België voor 1975 toegekende quota ruimschoots zullen volstaan, wat, behoudens onvoorziene omstandigheden, eveneens mag worden verhoopt voor de voor 1976 toegekende hoeveelheden. En vervolgens mag redelijkerwijze verwacht worden dat de diverse maatregelen tegen de overbevissing binnen afzienbare tijd vrucht zullen afwerpen. Bovendien is de hoop gerechtvaardigd dat in een verdere toekomst meer en meer een diep ingrijpend «fisheries management» in E.G.-verband zal doorgevoerd worden waardoor de rentabiliteit en de levensvatbaarheid van de vissersvaartuigen ongetwijfeld een flink stuk zullen omhoog getrokken worden. Steeds meer ook worden op internationaal vlak maatregelen uitgevaardigd ter bestrijding van de verontreiniging van het zeewater, en ook dit lijkt een gunstig teken te zijn.

Belangrijker nog dan de overbevissing en de vangstbeperkingen lijkt mij de kwestie te zijn van de voorbehouden visserijzones. Met de IJslandse regering kon onlangs opnieuw een bevredigend akkoord bereikt worden, en ik wil hierbij niet nalaten mijn collega van Buitenlandse Zaken en zijn toegewijde medewerkers hiervoor van harte te danken en te feliciteren.

Vooraleer te besluiten wens ik hier nog even de aandacht te vestigen op het feit dat op 1 januari 1976 het hernieuwde Fonds voor Scheepjongens in werking treedt, nu niet meer op basis van vrijwillige bijdragen doch op grond van een wettelijk stelsel van verplichte bijdragen. Dit zal vooreerst het voordeel opleveren dat alle onenigheid, betwistingen en meningsverschillen dienaangaande tot het verleden zullen behoren. Vervolgens zal dit systeem ongetwijfeld in belangrijker mate bijdragen tot het ondervangen van de nadelige gevolgen van het bemanningsprobleem.

Laten wij het jaar 1976 vol goede moed inzetten. Moge dit het «Jaar van de Visser» worden. Daarmee bedoel ik niet dat hij nu eens speciaal in de kijker zal moeten gezet worden, maar wel dat dit voor onze visserij wel eens het beslissend jaar zou kunnen worden voor de sprong voorwaarts in een heden en een toekomst vol stroomversnellingen, veranderingen, ontwikkelingen, uitdagingen en perspectieven. Deze uitdagingen positief en doeltreffend beantwoorden, betekent voor onze zeevisserij de sprong naar een veilige toekomst. Ik wens de bedrijfsgenoten voor 1976 dan ook veel succes, goede vangsten, flinke besommingen en behouden vaart.

Een eregroet ... een oproep

door Dries CLAEYS Volksvertegenwoordiger en voorzitter van de Bedrijfsraad voor Zeevisserij



Hoe zou mijn eerste woord anders kunnen zijn dan een Eregroet aan de vissers die ons in het verlopen jaar ontvallen zijn. Een eregroet aan de slachtoffers van de „Ibis” B.604 en een warme groet aan de treurende naastbestaanden.

Een eregroet ook aan de andere vissers die in het jaar 1975 gestorven zijn en onder dewelke er zijn die een sieraad waren voor de zeevisserij. Vissers die **parels van mensen** waren. Mensen die wij van dichtbij leerden kennen en door wiens levenshouding wij herhaaldelijk en overal konden getuigen = daar is toch uitzonderlijk schoon volk in onze zeevisserij ! !

Ook hun families brengen wij graag opnieuw de betuiging van in-nig medeleven.

Dat de zeevisserij reeds zwaar getroffen werd sedert december

1974 tot nu, hebben we vanop de tribune van de Kamer duidelijk gezegd. Wie ooit bij een tewaterlating van een nieuw vissersvaartuig aanwe-

zig was en de tranen in de ogen zag of zag zijn weg zoeken langs de verweerde kaken van een stoer vissersgezicht, die weet meteen wat het moet zijn als een vaartuig ondergaat om niet meer boven te komen.

Harde slagen kreeg de zeevisserij in 1975 — ook op het economische vlak. Ook in de uitbatingsvoorwaarden, in de vangst- en winstmogelijkheden.

De vangsten, de prijzen, de uitbatingskosten, de quota's = allemaal elementen die het bestaan van de visserij bedreigen.

Daarom spreken wij in de Kamer van **Operatie Overleving**. En vroegen wij 2 - 3 dringende maatregelen om die overleving te beveiligen.

Vele jaren stond ik **alleen** te pleiten in de Kamer. Dit jaar waren we met zes Kamerleden die gingen pleiten voor de zeevisserij. Deze **eensgezindheid is noodzakelijk**. Wij moeten allen samen aan één streng trekken. Wie nu aan verdeeldheid wil gaan doen, helpt de visserij in de diepe-rik. Wij hebben geen mens te veel aan dek om in de huidige moeilijkheden te helpen pompen om de visserij drijvend te houden.

Ik heb steeds ook in de ergste crisisjaren van 1958-1959 gepleit voor eenheid, samenhang, die ons redden kan. Ik pleit nog steeds in dezelfde richting. Laat de onderlinge vitterij en afbraak die veelal kwaad-aardige vormen aanneemt, geen overheersende toon zijn.

In deze adventstijd, die een tijd van hoop en verwachting is, moeten wij het geloof in de toekomst gaaf houden, ons vertrouwen zal niet beschaamd worden als wijzelf positief doen wat we kunnen, allen samen.

Daarom aan allen Zalig Kerstfeest, Gelukkig Nieuwjaar.